

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA

M. POIARESE MADURA

přednesené dne 18. ledna 2006¹

1. V probíhajícím řízení o nesplnění povinnosti státem je Soudní dvůr poprvé vyzván, aby přezkoumal údajné porušení článků 292 ES a 193 AE členským státem. Komise má za to, že Irsko tato ustanovení, jakož i články 10 ES a 192 AE, porušilo tím, že předložilo spor s jiným členským státem (Spojeným královstvím) arbitrážnímu tribunálu ustavenému podle Úmluvy Organizace Spojených národů o mořském právu (dále jen „UNCLOS“).

2. Podle článku 292 ES a stejně znějícího ustanovení článku 193 AE se „členské státy zavazují, že spory o výklad nebo provádění této smlouvy nebudou řešit jinak, než jak stanoví tato smlouva“. Za účelem stanovení, zda byla tato ustanovení porušena, musí Soudní dvůr rozhodnout o tom, zda otázky položené arbitrážnímu tribunálu náležejí do práva Společenství.

I – Skutkové okolnosti a postup před zahájením soudního řízení

3. Probíhající řízení má svůj původ ve sporu mezi Irskem a Spojeným královstvím ohledně provozu továrny, zvané MOX v Sellafield v severozápadní Anglii, na pobřeží Irského moře. Továrna je určena na recyklaci plutonia pocházejícího z vyhořelého jaderného paliva, uskutečňovanou smíšením dioxidu plutonia s ochuzeným dioxidem uranu a přeměnou na palivo ze smíšených oxidů (MOX), které může být používáno jako zdroj energie v jaderných elektrárnách.

4. Spojené království schválilo výstavbu továrny MOX společností British Nuclear Fuel plc (dále jen „BNFL“) v návaznosti na studii o dopadech na životní prostředí publikovanou BNFL v roce 1993. Továrna byla dokončena v roce 1996. Dne 3. října 2001, po uskutečnění pěti veřejných konzultací ohledně hospodářského odůvodnění továrny MOX, udělilo Spojené království povolení k provozu a k výrobě MOX.

1 — Původní jazyk: portugalsština.

5. Dne 25. října 2001 zahájilo Irsko, dovolávající se porušení několika ustanovení UNCLOS Spojeným královstvím, před arbitrážním tribunálem ustaveným podle přílohy VII UNCLOS řízení proti Spojenému království ohledně továrny MOX².

7. Dopisem ze dne 15. července 2003 Irsko vyjádřilo svůj nesouhlas s názorem Komise. Dne 19. srpna 2003 Komise zaslala Irsku odůvodněné stanovisko z důvodu, že posledně uvedené zahájilo arbitrážní řízení týkající se továrny MOX proti Spojenému království podle UNCLOS. Dne 16. září 2003 Irsko odpovědělo, že stále není přesvědčeno názorem Komise. Posledně uvedená tedy podala dne 15. října 2003 žalobu k Soudnímu dvoru.

6. Dne 20. června 2002 se uskutečnilo jednání mezi Irskem a službami Komise ve věci sporu ohledně továrny MOX³. Dne 15. května 2003 Komise zaslala Irsku výzvu dopisem, když se domnívala, že Irsko tím, že zahájilo řízení proti Spojenému království podle UNCLOS, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z článků 10 ES a 292 ES a článků 192 a 193 AE.

2 — Irsko krom toho dne 9. listopadu 2001 podalo na základě čl. 290 odst. 5 UNCLOS návrh na zajišťovací opatření k Mezinárodnímu tribunálu pro mořské právo, v němž žádalo o okamžité pozastavení povolení k provozování továrny MOX, jakož i zastavení mezinárodní přepravy radioaktivního materiálu v souvislosti s továrnou MOX. Tento tribunál nařídil některá předběžná opatření odlišná od těch, která požadovalo Irsko [usnesení ze dne 3. prosince 2001 ve věci č. 10, The MOX Plant Case (Irsko v. Spojené království), předběžná opatření, Sběrka rozsudků, stanovisek a usnesení 5 (2001) část II, s. 51 až 54].

3 — Irsko souběžně zahájilo řízení k vyřešení sporu v rámci Úmluvy o ochraně mořského prostředí severovýchodního Atlantiku (dále jen „úmluva OSPAR“). Irsko tvrdilo, že Spojené království porušilo článek 9 úmluvy OSPAR. Rozhodcím nálezem ze dne 2. července 2003, kterým bylo ukončeno arbitrážní řízení ve sporu, jehož předmětem byl přístup k informacím na základě článku 9 úmluvy OSPAR, byl návrh Irska zamítnut. Probíhající řízení o nesplnění povinností proti Irsku se týká pouze zahájení řízení k vyřešení sporů podle UNCLOS.

II – Předložené otázky

8. Soudní dvůr byl pouze zřídka žádán o rozhodnutí sporu mezi dvěma členskými státy⁴. Přesto, podle ustanovení článku 220 ES ve spojení s článkem 227 ES, a článku 136 AE ve spojení s článkem 142 AE, má Soudní dvůr pravomoc k rozhodování sporů o provádění nebo o výklad Smlouvy o ES nebo Smlouvy o AE⁵.

4 — Dodnes bylo Soudnímu dvoru předloženo pět sporů tohoto druhu. Ve dvou případech vedlo řízení k vydání rozsudku: rozsudky ze dne 4. října 1979, Francie v. Spojené království (141/78, Recueil, s. 2923), a ze dne 16. května 2000, Belgie v. Španělsko (C-388/95, Recueil, s. I-2123). Dvě věci vedly k zpětvzetí žaloby a byly vyřazeny z rejstříku Soudního dvora (usnesení ze dne 15. února 1977, Irsko v. Francie, 58/77, nezveřejněné v e Sběrce rozhodnutí, a usnesení ze dne 27. listopadu 1992, Španělsko v. Spojené království, C-349/92, nezveřejněné v e Sběrce rozhodnutí). Jedna věc je v současné době projednávána: Španělsko v. Spojené království (C-154/04).

5 — Ve Smlouvě o ES a ve Smlouvě o AE se nachází další ustanovení stanovící pravomoc Soudního dvora ve sporech mezi členskými státy, a sice čl. 88 odst. 2 ES, čl. 95 odst. 9 ES, a články 239 ES, 298 ES a 154 AE.

9. Článek 292 ES a 193 AE stanoví, že tato pravomoc je výlučná. Společně tato ustanovení zavádí to, co je nazýváno „soudním monopolem“ Soudního dvora ve sporech mezi členskými státy, které se týkají provádění a výkladu práva Společenství⁶.

10. Výlučná pravomoc Soudního dvora ve sporech mezi členskými státy, které se týkají práva Společenství, je prostředkem ochrany autonomie právního řádu Společenství⁷. Slouží k zajištění toho, aby členské státy nepřebíraly právní závazky podle mezinárodního práva veřejného, které by mohly být v rozporu s jejich závazky podle práva Společenství. Článek 292 ES a článek 193 AE především vyjadřují povinnost loajality soudnímu systému vytvořenému smlouvami Společenství. Členské státy se dohodly, že budou řešit své spory postupy stanovenými ve smlouvách; musí se zříci předkládání sporů souvisejících s těmito smlouvami jiným formám řešení⁸.

11. Komise tvrdí, že Irsko porušilo toto pravidlo tím, že předložilo svůj spor se Spojeným královstvím týkající se továrny MOX arbitráži před tribunálem ustaveným podle UNCLOS. Zásadní otázkou, která má být Soudním dvorem rozhodnuta, je, zda se tento spor týká práva Společenství. Soudní dvůr musí zkoumat a porovnat jednak rozsah své pravomoci a jednak předmět sporu předloženého arbitrážnímu tribunálu.

12. Irsko před arbitrážním tribunálem tvrdí, že Spojené království porušilo trojí povinnost. Zaprvé, povinnost provést řádné posouzení možných účinků povolení továrny MOX na mořské prostředí Irského moře. V tomto ohledu Irsko odkazuje na článek 206 UNCLOS. Zadruhé, povinnost spolupracovat s Irskem jakožto pobřežním státem polouzavřeného Irského moře v přijímání nezbytných opatření k ochraně mořského prostředí Irského moře. V tomto ohledu Irsko odkazuje na články 123 a 197 UNCLOS. Zatřetí, povinnost přijmout veškerá nezbytná opatření k ochraně a uchování mořského prostředí Irského moře. V této souvislosti se Irsko dovolává článků 192, 193, 194, 207, 211, 213 a 217 UNCLOS.

6 — Mackel, N. „Článek 292 (dříve článek 219)“, v: Léger, P. (ed.), *Commentaire article par article des traités UE et CE*, Dalloz/Bruylant, Paříž/Brusel, 200, s. 1874. Ve stejném smyslu, Lasok, K., a Lasok, D., *Law and institutions of the European Union*, Reed Elsevier, 2001, s. 371. Smlouva o ESÚO obsahovala obdobné ustanovení, článek 87 UO. K rozdílu znění mezi tímto ustanovením a články 292ES/193 AE viz Herzog, P. „Článek 219“, in: Smit/Herzog, *The law of the European Community: a commentary on the EEC Treaty*, Bender, New York (1976), v bodech 6-170.1-2.

7 — Posudek 1/91 ze dne 14. prosince 1991 (Recueil, s. I-6079, bod 35).

8 — Van Panhuys, H. F., „Conflicts between the law of the European Communities and other rules of international law“, 3 *Common Market Law Review* 420 (1966), s. 445.

13. Postoje Irska a Komise, pokud jde o rozsah pravomoci Soudního dvora ohledně sporu o továrnu MOX, jsou diametrálně

odlišné. Podle Irska žádná z otázek nenáleží do pravomoci Soudního dvora. Naopak Komise tvrdí, že celý spor spadá do pravomoci Soudního dvora. Pro účely probíhajícího řízení není nicméně nezbytné určit, zda spor o továrnu na výrobu MOX plně spadá do pravomoci Soudního dvora. Postačí ověřit, zda je alespoň část předmětu sporu upravena právem Společenství. Pokud ano, pak musí být podle mého názoru porušení článku 292 ES nebo případně článku 193 AE považováno za prokázané.

14. To neznamena, že se pravomoc Soudního dvora bude vztahovat na celý spor pouze z toho důvodu, že se jedna část sporu týká práva Společenství. Je možné, že spor náleží zejména a případně převážně mimo pravomoc Soudního dvora a že pouze jeden nebo několik bodů ve sporu náleží do jeho pravomoci. Nicméně za takových okolností článek 292 ES – nebo 193 AE – vylučuje, aby celý spor, včetně skutečností náležejících do práva Společenství, byl podroben jinému způsobu řešení, nežli je ten, který je stanoven ve smlouvách Společenství. V pravidlech upravujících soudní monopol Soudního dvora totiž neexistuje žádný práh. Pokud je

dotčeno právo Společenství, musí členské státy řešit své spory uvnitř Společenství⁹.

15. Komise předložila tři žalobní důvody. Zaprvé tvrdí, že ustanovení UNCLOS, kterých se Irsko dovolává před arbitrážním tribunálem, představují nedílnou součást práva Společenství, a tím náleží do výlučné pravomoci Soudního dvora pro řešení sporů mezi členskými státy. V důsledku toho je zahájení arbitrážního řízení proti jinému členskému státu ohledně dotčených ustanovení UNCLOS porušením článku 292 ES. Zadruhé, Komise má za to, že Irsko porušilo články 292 ES a 193 AE tím, že se u arbitrážního tribunálu domáhalo, aby použil ustanovení některých směrnic Společenství. Zatřetí tvrdí, že tím, že Irsko zahájilo takové řízení, porušilo povinnost spolupráce, která může být dovozena z článků 10 ES a 192 AE.

16. Budu tyto tři žalobní důvody zkoumat postupně.

9 — To nezbytně neznamená, že členské státy musí vždy naprosto dokonale izolovat prvky Společenství související se sporem, který je mezi nimi, aby se Soudnímu dvoru předložily pouze tyto skutečnosti a ostatní skutečnosti podřídily jinému způsobu řešení. Teoreticky by takové řešení bylo v souladu s články 292 ES/193 AE. Nicméně v praxi se jako vhodnější může jevit předložení „hybridních“ sporů mezi členskými státy (zároveň se týkají otázek tam nenáležících) v plném rozsahu k posouzení Soudnímu dvoru na základě článků 239 ES nebo 154 AE.

III – Pravomoc Soudního dvora, pokud jde o ustanovení UNCLOS

17. UNCLOS je smíšenou dohodou. V době, kdy Irsko předložilo spor se Spojeným královstvím arbitrážnímu tribunálu, Evropské společenství a 14 z jeho tehdejších členských států bylo smluvními stranami UNCLOS¹⁰. Společenství a členské státy, které byly stranami UNCLOS v rozhodné době, převzaly závazky podle UNCLOS v rozsahu jejich příslušných pravomocí¹¹. Například Společenství převzalo závazky v oblasti udržování a obhospodařování mořských rybolovných zdrojů, zatímco členské státy převzaly závazky při vymezení námořních hranic¹².

18. Komise má za to, že ustanovení UNCLOS, kterých se dovolává Irsko proti

Spojenému království, náleží do pravomoci Soudního dvora, jelikož náleží do pravomoci Společenství, a že byly posledně uvedeným sjednány. V této souvislosti Komise zdůrazňuje, že ochrana životního prostředí je výslovným cílem Společenství, pro který má Společenství vnější pravomoc. Komise krom toho zdůrazňuje, že rozhodnutí Rady¹³ 98/392/ES, kterým Evropské společenství uzavřelo UNCLOS, bylo rovněž založeno na článku 130s Smlouvy o ES (nyní článek 175 ES).

19. Irsko je naopak toho názoru, že k přenesení pravomocí z členských států na Společenství v těch oblastech, které jsou předmětem řízení zahájeného proti Spojenému království, nedošlo. Irsko tvrdí, že Společenství je smluvní stranou UNCLOS pouze pro ty oblasti, které náleží do jeho výlučné vnější pravomoci. V rozsahu, v němž nástroje Společenství se vztahem k otázkám předloženým ve sporu souvisejícím s továrnou MOX existují, stanoví minimální standardy a nejsou dotčeny ustanoveními UNCLOS. Podle Irska z toho vyplývá, že se

10 — Všechny členské státy s výjimkou Dánského království ratifikovaly UNCLOS. V současnosti všechny členské státy tuto úmluvu ratifikovaly.

11 — Viz články 4 a 5 přílohy IX UNCLOS, jakož i prohlášení ze dne 1. dubna 1998 učiněné jménem Společenství v souladu s čl. 5 odst. 1 přílohy IX úmluvy a čl. 4 odst. 4 týkající se provádění dohody k části XI UNCLOS. Toto prohlášení bude zkoumáno v bodech 35 a 36 dále.

12 — Jedná se o oblasti, které v konečném důsledku náleží do výlučné pravomoci Společenství, resp. členských států.

13 — Rozhodnutí Rady 98/392/ES ze dne 23. března 1998 o uzavření Úmluvy Organizace spojených národů o mořském právu ze dne 10. prosince 1982 a dohody ze dne 28. července 1994 o provedení části XI této úmluvy Evropským společenstvím (Úř. věst. L 179, s. 1; Zvl. vyd. 04/03, s. 260).

tato ustanovení nestala nedílnou součástí práva Společenství a že Soudní dvůr není příslušný pro rozhodnutí o postupu Irska proti Spojenému království podle UNCLOS.

šené dohody automaticky náleží do pravomoci Soudního dvora. Soudní dvůr sleduje subtilnější přístup. Má za to, že „smíšené dohody uzavřené Společenstvím, jeho členskými státy a třetími zeměmi mají v právním řádu Společenství stejné postavení, jako dohody ve výlučné pravomoci Společenství, *pokud jde o ustanovení, která náleží do pravomoci Společenství*“¹⁷.

20. Před posouzením těchto argumentů připomenutí ve stručnosti judikaturu relevantní k rozsahu pravomoci Soudního dvora v oblasti smíšených dohod.

21. Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že jeho pravomoc se vztahuje na ustanovení smíšených dohod¹⁴. Zejména ve svém rozhodnutí ve věci Haegeman Soudní dvůr rozhodl, že ustanovení dotčená v této věci jsou nedílnou součástí práva Společenství¹⁵. V důsledku toho je Soudní dvůr příslušný k rozhodnutí o žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se jejich výkladu a je rovněž příslušný pro rozhodnutí týkající se těchto ustanovení, pokud členský stát nesplní povinnosti, které z nich pro něj vyplývají¹⁶. Nicméně z judikatury Soudního dvora není možné dojít k závěru, že všechna ustanovení smí-

22. Pokud Společenství přijalo na základě smíšené dohody závazky, tvoří pravidla, kterými je Společenství vázáno, nedílnou součástí práva Společenství¹⁸. Taková pravidla jsou pro Společenství a jeho členské státy¹⁹ závazná a náleží do pravomoci Soudního dvora²⁰. Není pochyb o tom, že Společenství převzalo závazky na základě

14 — Stanovisko generálního advokáta Tesaura ve věci Hermès (rozsudek ze dne 16. června 1998, C-53/96, Recueil, s. I-3603, bod 8).

15 — Ve věci Haegeman byl Soudní dvůr prostřednictvím předběžné otázky vyzván, aby vyložil některá obchodní ustanovení Dohody o přistoupení uzavřené mezi EHS a Řeckem. Pokud jde o jeho pravomoc, měl Soudní dvůr za to, že „ustanovení dohody tvoří nedílnou součást právního řádu Společenství [...] počínaje jejím vstupem v platnost. Soudní dvůr je proto příslušný pro rozhodnutí ohledně výkladu této dohody na základě žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce“ (rozsudek ze dne 30. dubna 1974, 181/73, Recueil, s. 449, body 5 a 6). Viz rovněž rozsudek ze dne 26. října 1982, Kupferberg (104/81, Recueil, s. 3641, bod 13), jakož i výše uvedený posudek 1/91, body 37 a 38.

16 — Výše uvedený posudek 1/91, bod 38.

17 — Rozsudek ze dne 7. října 2004, Komise v. Francie (C-239/03, Sb. rozh. s. I-9325, bod 25) (kurzíva provedena autorem tohoto stanoviska). Viz rovněž rozsudek ze dne 19. března 2002, Komise v. Irsko (C-13/00, Recueil, s. 2943, bod 14), a ve stejném smyslu rozsudek ze dne 30. září 1987, Demirel (12/86, Recueil, s. 3719, bod 9).

18 — Rozsudek ze dne 14. prosince 2000, Dior a další (C-300/98 a C-392/98, Recueil, s. I-11307, bod 33). Viz rovněž stanovisko generálního advokáta Reischla ve věci Razanatsimba (rozsudek ze dne 24. listopadu 1977, 65/77, Recueil, s. 2229, konkrétně s. 2243: „jedinou podmínkou [aby Soudní dvůr byl příslušný pro rozhodnutí o předložených otázkách] je, aby bylo Společenství vázáno dotčenou úmluvou a aby se závazek vztahoval rovněž na ustanovení, jehož výklad je požadován“).

19 — Viz ve stejném smyslu rozsudek ze dne 19. listopadu 1975, Nederlandse Spoorwegen (38/75, Recueil, s. 1439, bod 16).

20 — Podle čl. 300 odst. 2 ES a článku 220 ES. Viz rovněž Schermers, H. G., a Waelbroeck, F. D., *Judicial protection in the European Union*, Kluwer Law International, Haag/Londýn/New York, 2001, s. 296 až 297.

smíšené dohody, pokud se takové ustanovení použije v oblastech náležejících do výlučné pravomoci Společenství – jako v případě obchodních ustanovení dotčených ve věci Haegeman. Naopak, pokud se ustanovení použije pouze na otázky náležející do výlučné pravomoci členských států, převzaly závazky na základě takového ustanovení členské státy, nikoliv Společenství²¹.

stanoví sdílenou pravomoc²², jak Společenství, tak i členské státy mohou samy přijímat závazky se třetími zeměmi. Nicméně, pokud Společenství takové závazky převezme nebo pokud přijme vnitřní opatření, je již členským státům zakázáno přijímat závazky se třetími státy, které by mohly ovlivnit takto stanovená společná pravidla²³.

23. Otázka se stává obtížnější, pokud se ustanovení smíšené dohody může použít na oblast náležející do sdílené pravomoci Společenství a jeho členských států. Je třeba připomenout, že v takové oblasti, jako je politika životního prostředí, kde Smlouva

24. Jak Irsko, tak švédská vláda tvrdí, že uzavřením UNCLOS Evropské společenství pouze vykonalo svou *výlučnou* vnější pravomoc v oblasti ochrany mořského prostředí. Irsko dále tvrdí, že ustanovení týkající se sporu o továrnu MOX nenáleží do výlučné pravomoci Společenství, jelikož stanoví pouze minimální standardy, a v důsledku toho nemohou ovlivnit společná pravidla Společenství²⁴. Na podporu svého postoje se Irsko opírá o prohlášení o pravomoci,

21 — V takové situaci není Soudní dvůr příslušný pro posouzení takového ustanovení (viz v tomto smyslu stanovisko generálního advokáta Tesaura ve věci Hermès, uvedené výše v bodu 19). Nicméně ustanovení uvedené ve smíšené dohodě se rovněž může použít jak na situace náležející do vnitrostátního práva, tak i na situace náležející do práva Společenství. Je třeba připomenout, že v takovém případě je Soudní dvůr příslušný k vykladu takového ustanovení v rámci žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, i pokud jde o situace náležející do vnitrostátního práva (výše uvedený rozsudek Hermès, body 33 a 34, viz rovněž rozsudek ze dne 13. září 2001, Schieving-Nijstad a další, C-88/99, Recueil, s. I-5851, bod 30). Základ, který z tohoto úhlu podporuje judikatura Soudního dvora, je povinnost spolupráce mezi členskými státy a orgány Společenství (výše uvedený rozsudek Dior a další, bod 38). K tomuto tématu viz Heliskoski, J., „Jurisdiction of the European Court of Justice to Give Preliminary Rulings on the Interpretation of Mixed Agreements“, [2000] 4 *Nordic Journal of International Law*, s. 395 až 412; Koutrakos, P., „The Interpretation of Mixed Agreements under the Preliminary Reference Procedure“, [2002] 7 *European Foreign Affairs Review*, s. 25 až 52.

22 — Hlava XIX Smlouvy. Pravomoc Společenství pro uzavírání dohod se třetími zeměmi je výslovně uznána v čl. 174 odst. 4 ES.

23 — Rozsudek ze dne 31. března 1971, Komise v. Rada, zvaný „AETR“ (22/70, Recueil, s. 263, bod 17). Viz rovněž rozsudky ze dne 5. listopadu 2002, Komise v. Spojené království (C-466/98, Recueil, s. I-9427); Komise v. Dánsko (C-467/98, Recueil, s. I-9519); Komise v. Švédsko (C-468/98, Recueil, s. I-9575); Komise v. Lucembursko (C-472/98, Recueil, s. I-9741); Komise v. Rakousko (C-475/98, Recueil, s. I-9797) a Komise v. Německo (C-476/98, Recueil, s. I-9855), dále jen „rozsudky Open Skies“.

24 — V tomto ohledu se Irsko opírá o posudek 2/91 ze dne 19. března 1993 (Recueil, s. I-1061). Viz zejména bod 18 tohoto posudku.

které Společenství učinilo v době jeho potvrzení UNCLOS²⁵.

ského prostředí, vykonávalo Společenství přistoupením k UNCLOS jak svou výlučnou, tak nevýlučnou vnější pravomoc v oblasti ochrany životního prostředí.

25. Pokud by Irsko mělo pravdu v tom, že Společenství vykonalo pouze svou výlučnou vnější pravomoc, pak by Soudní dvůr musel pečlivě přezkoumat rozsah této pravomoci – tak jak to učinil v rozsudcích *Open Skies*²⁶ – aby určil, zda příslušná ustanovení UNCLOS náleží do pravomoci Soudního dvora jako nedílná součást právního řádu Společenství.

28. To je krom toho potvrzeno skutečností, že v době uzavření UNCLOS již existovala řada opatření Společenství v této oblasti.

26. Nicméně předpoklad, že Společenství tím, že uzavřelo UNCLOS, jednalo pouze v rámci své výlučné pravomoci, je podle mého názoru nesprávný.

29. V tomto ohledu Komise tvrdí, že je možné najít podobnost se dvěma předchozími řízeními o nesplnění povinnosti státem, která se týkala smíšených dohod: věci *Komise v. Irsko*²⁷ a *Komise v. Francie*²⁸. V obou věcech se Soudní dvůr prohlásil za příslušného, když měl za to, že dotyčné dohody náležely „široce do pravomoci Společenství“²⁹. Jsem nicméně pouze částečně přesvědčen srovnáním Komise. Podle mého názoru může být podobnost shledána s věcí *Komise v. Francie*, ale nikoliv s věcí *Komise v. Irsko*.

27. UNCLOS byla uzavřena jménem Evropského společenství rozhodnutím 98/392. Jak Komise správně uvádí, toto rozhodnutí je založeno mimo jiné na článku 130s Smlouvy (nyní článek 175 ES). Proto se jeví, že pokud jde o ustanovení týkající se ochrany moř-

30. Ve svém rozsudku *Komise v. Irsko* se Soudní dvůr zabýval otázkou, zda je příslušný v řízení o nesplnění povinnosti

25 — Prohlášení Společenství ze dne 1. dubna 1998 na základě čl. 5 odst. 1 přílohy IX UNCLOS a čl. 4 odst. 4 prováděcí dohody k části IX uvedené úmluvy (dále jen „prohlášení“).

26 — Uvedené výše v poznámce pod čarou 23.

27 — Uvedená výše v poznámce pod čarou 17.

28 — Uvedená výše v poznámce pod čarou 17.

29 — Rozsudky *Komise v. Francie* (uvedený výše, bod 27) a *Komise v. Irsko* (uvedený výše, bod 16).

státem, které se týkalo nepřistoupení Irska k Bernské úmluvě o ochraně literárních a uměleckých děl ve stanovené lhůtě. Soudní dvůr měl za to, že byl příslušný, jelikož Bernská úmluva pokrývá oblast, která náleží „široce do pravomoci Společenství“³⁰. Tato věta musí být nicméně chápána v souvislosti zvláštních okolností uvedené věci, která se týkala nedodržení povinnosti *přistoupit* k Bernské úmluvě³¹. Jak zdůraznil generální advokát Mischo, ačkoliv Bernská úmluva nenáleží plně do pravomoci Společenství, je tato úmluva nedělitelná a členský stát k ní nemůže přistoupit pouze částečně. Stejně tak je nedělitelný závazek práva Společenství přistoupit k Bernské úmluvě³².

ství, je třeba zkoumat [...] zda povinnosti nesplněné Francií, které jsou předmětem žaloby, náleží do práva Společenství“³³. Poté, co Soudní dvůr uvedl, že se předmět úmluvy a protokolu „široce“ shodují s předmětem různých legislativních aktů Společenství, došel k závěru o existenci „zájmu Společenství na tom, aby jak Společenství, tak i jeho členské státy dodržovaly závazky převzaté [na základě Úmluvy a Protokolu]“³⁴. Soudní dvůr měl proto za to, že byl příslušný, navzdory skutečnosti, že se řízení o nesplnění povinnosti státem týkalo vypouštění sladké vody a kalů do mořského prostředí, otázky, která dosud nebyla předmětem vnitřní právní úpravy Společenství³⁵.

31. Naopak věc *Komise v. Francie* se netýkala povinnosti přistoupit k mezinárodní dohodě. Týkala se řízení o nesplnění povinností státem, zahájeného proti Francii pro nesplnění povinností vyplývajících z některých ustanovení Úmluvy o ochraně Středozemního moře před znečištěním a Protokolu k této Úmluvě. Soudní dvůr měl za to, že „[v]zhledem k tomu, že předmětem řízení o nesplnění povinnosti členským státem může být pouze nedodržení povinností, které vyplývají z práva Společen-

32. Stejně jako projednávaná věc se věc *Komise v. Francie* týkala mezinárodní dohody, ke které společně přistoupily Společenství a jeho členské státy. Krom toho ve věci *Komise v. Francie* žalovaný členský stát rovněž tvrdil, že Soudní dvůr nebyl příslušný, pokud jde o dotyčné závazky, jelikož ty nenáležely do vnější pravomoci Společenství. Soudní dvůr tuto námitku zamítl. Vyložil rozsah své pravomoci ve světě zájmu inhe-

30 — Rozsudek *Komise v. Irsko*, uvedený výše, bod 16.

31 — Viz zejména body 19 a 23 rozsudku.

32 — Stanovisko generálního advokáta Mischa ve věci *Komise v. Irsko*, bod 52.

33 — Rozsudek *Komise v. Francie*, uvedený výše, bod 23.

34 — Bod 29 rozsudku.

35 — Body 30 a 31 rozsudku. Viz rovněž rozhodnutí Soudního dvora o žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce ve věci *Pêcheurs de l'étang de Berre* (rozsudek ze dne 15. července 2004, C-213/03, Šb. rozh. s. I-7357), které se týká téže úmluvy. Soudní dvůr, aniž by výslovně zkoumal svou pravomoc s ohledem na ustanovení Úmluvy a Protokolu, rozhodl o otázkách předložených vnitrostátním soudem.

rentního respektování existujícího právního řádu Společenství.

tuto pravomoc jak v oblastech, ve kterých má výlučnou pravomoc, tak i v oblastech, kde tomu tak není³⁸. Společenství tak převzalo mezinárodní závazky v těchto oblastech, které v důsledku toho náležejí do pravomoci Soudního dvora jakožto povinnosti vyplývající z práva Společenství³⁹.

33. Zjištění Soudního dvora v bodu 27 jeho rozsudku, že dotyčná ustanovení pokrývají „oblast, která široce spadá do pravomoci Společenství“³⁶, může být snadno nesprávně pochopeno tak, že vede k tomu, aby Soudní dvůr rozhodoval v řízení o nesplnění povinností státem ohledně povinností, které nespádají do působnosti práva Společenství. Pochopitelně tomu tak nemůže být³⁷. Vykládám tento rozsudek v tom smyslu, že Soudní dvůr měl za to, že tím, že Společenství v oblasti vypouštění sladké vody a kalů do mořského životního prostředí uzavřelo tuto úmluvu, vykonalo svou nevýlučnou pravomoc. Jinými slovy, samo uzavření mezinárodní dohody může být formou výkonu nevýlučné pravomoci Společenství, nezávisle na předcházejícím přijetí vnitřní právní úpravy Společenství. Podobně jako v projednávané věci to znamená, že pokud Společenství uzavřelo dotyčnou dohodu v rozsahu, v němž se opíralo o právní základ, který mu uděloval vnější pravomoc, vykonalo

34. V rozporu s tím, co tvrdí Irsko, prohlášení „o pravomoci Evropského hospodářského společenství, pokud jde o oblasti upravené úmluvou“, nevede k odlišnému závěru.

35. V části nazvané „Oblasti, ve kterých Společenství sdílí pravomoc se svými členskými státy“ prohlášení uvádí:

„Ohledně ustanovení o námořní dopravě, bezpečnosti lodní dopravy a zabránění znečišťování moří, která jsou mimo jiné uvedena v částech II, III, V, VII a XII úmluvy, má Společenství výhradní [výlučnou] pravomoc pouze tehdy, pokud se tato ustanovení úmluvy nebo právní předpisy přijaté při

36 — Kurziva provedena autorem tohoto stanoviska.

37 — Jak Soudní dvůr uvedl v bodu 23 svého rozsudku, předmětem žaloby pro nesplnění povinností „může být pouze nedodržení povinností vyplývajících z práva Společenství“; Soudní dvůr proto zkoumal, zda „závazky vyplývající pro Francii, které jsou předmětem žaloby, spadají do práva Společenství“. Je sice možné, zejména v kontextu smíšených dohod, že nedodržení závazku vyplývajícího z dohody členskými státy, který nenáleží do pravomoci Společenství, může ohrozit dosahování cílů Společenství a dotýkat se zájmů Společenství. Za těchto podmínek je Soudní dvůr skutečně příslušný pro rozhodnutí v rámci řízení o nesplnění povinností státem. Řízení o nesplnění povinností nicméně nemůže být založeno na nesplnění povinností vyplývajících ze smíšené dohody; musí být naopak zahájeno na základě nedodržení povinností Společenství, vyplývajících z článku 10 ES. Viz rovněž Hillion, C., *The Evolving System of European Union External relations as evidenced in the EU Partnerships with Russia and Ukraine*, teze, Leyde, 2005, s. 130.

38 — Úmluva na ochranu Středozemního moře a protokol o ochraně Středozemního moře před znečištěním byly schváleny rozhodnutím Rady 77/585/ES ze dne 25. července 1977 (Úř. věst. L 240, s. 1; Zvl. vyd. 11/12, s. 135) a rozhodnutím Rady 83/101/ES ze dne 28. října 1983 (Úř. věst. L 67, s. 1; Zvl. vyd. 11/15, s. 99), oba na základě článku 235 ES (nyní 308 ES).

39 — Rozsudek Dior a další, uvedený výše, bod 33. Viz rovněž výše, bod 22.

jejich provádění dotýkají společných [existujících] právních předpisů Společenství. Pokud právní předpisy Společenství existují, ale nejsou dotčeny, zejména v případech, kdy ustanovení Společenství určují pouze minimální standardy, mají členské státy pravomoc působit v těchto oblastech, aniž je dotčena pravomoc Společenství. V ostatních případech zůstává pravomoc členským státům.

Dodatek obsahuje seznam příslušných aktů Společenství. Rozsah pravomoci Společenství vyplývající z těchto aktů se musí stanovit na základě přesného obsahu každého opatření, a zejména na rozsah, ve kterém tato ustanovení vytvářejí společná pravidla [Příloha obsahuje seznam relevantních aktů Společenství. Rozsah pravomoci Společenství vyplývající z těchto aktů musí být posuzován na základě přesných ustanovení každého opatření, a zejména, pokud tato ustanovení stanoví společná pravidla].“

36. Podle mého názoru toto znění usiluje o zohlednění judikatury Soudního dvora, zejména věc AETR a posudek 2/91. Takto formulovaný text může trpět nedostatkem jasnosti a elegance, ale nemůže prokázat, že Společenství vykonalo pouze svou vnější pravomoc v oblasti ochrany mořského prostředí.

37. Komise tedy právem tvrdí, že se Irsko dovolávalo ustanovení UNCLOS, která se stala nedílnou součástí práva Společenství, a která tak podléhají pravomoci Soudního dvora.

38. Irsko tvrdí, že pokud bude přijata výlučnost pravomoci Soudního dvora v oblastech upravených UNCLOS, bude Irsko zbaveno náležitého opravného prostředku z titulu této úmluvy.

39. Tento názor nesdílím. Je třeba opakově odkázat na řízení stanovené v článku 227 ES a možnost požadovat předběžná opatření podle článku 243 ES. Krom toho je třeba uvést, že článek 282 UNCLOS výslovně umožňuje jiné způsoby řešení sporů nežli ty, které jsou stanoveny UNCLOS⁴⁰. Navíc, i kdyby byly členské státy konfrontovány se skutečnými obtížemi, nejsou oprávněny jednat mimo rámec Společenství jen proto, že mají za to, že takový postup bude vhodnější⁴¹.

40. Irsko podpůrně tvrdí, že pokud byla ustanovení UNCLOS začleněna do práva Společenství, platí totéž pro ustanovení UNCLOS, která se týkají řešení sporů.

40 — Článek 282 UNCLOS nazvaný „Povinnosti vyplývající z univerzálních, oblastních nebo dvoustranných dohod“ stanoví „jestliže se účastnické [smluvní] státy, které jsou stranami sporu týkajícího se výkladu nebo použití této úmluvy [sporu o výklad nebo provádění této úmluvy], dohodly na základě univerzální, oblastní nebo dvoustranné dohody nebo jiným způsobem, že takový spor bude na žádost [návrh] kterékoli ze stran sporu urovnán [vyřešen] v řízení, jehož výsledkem je závazné rozhodnutí, použije se takového řízení na místo řízení stanovených v této části, pokud se strany sporu nedohodnou jinak“.

41 — Viz obdobně rozsudek ze dne 25. září 1979, Komise v. Francie, 232/78, Recueil, s. 2729, body 7 až 9.

Způsoby řešení sporů stanovené UNCLOS by se tak stala způsoby řešení stanovenými „touto smlouvou“ ve smyslu článku 292 ES.

41. Nesdílím názor, že se režim UNCLOS pro řešení sporů stal nedílnou součástí vlastního soudního systému Společenství, a tím jej změnil. Článek 292 ES brání tomu, aby výlučná pravomoc Soudního dvora byla mezinárodní dohodou svěřena jinému soudu nebo jinému tribunálu⁴². Proto není možné, aby výsledkem uzavření UNCLOS byl přesun pravomoci Soudního dvora řešit spory mezi členskými státy Společenství o výklad nebo provádění práva Společenství, na soud ustanovený podle UNCLOS.

42. Z těchto důvodů navrhuji, aby Soudní dvůr prohlásil, že tím, že Irsko zahájilo řízení k vyřešení sporů proti Spojenému království před arbitrážním soudem ustanoveným na základě přílohy VII UNCLOS, jehož předmětem je spor ohledně továrny MOX, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z článku 292 ES.

42 — Viz posudek 1/91 uvedený výše, bod 35.

43. Vzhledem k tomu, že Euratom není smluvní stranou UNCLOS, výše uvedené uvažování nemůže vést ke shodnému zjištění, pokud jde o článek 193 AE. Za účelem rozhodnutí o návrhových žádáních, podle kterých Irsko nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z článku 193 AE, je nezbytné přezkoumat druhý žalobní důvod uplatněný Komisí.

IV – Ke skutečnosti, že se Irsko před arbitrážním tribunálem opírá o právo Společenství

44. Podle Komise Irsko nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z článků 292 ES a 193 AE tím, že předložilo předpisy práva Společenství k výkladu a provádění tribunálu mimo Společenství. Spojené království tento závěr podporuje. Komise a Spojené království uvádějí, že Irsko ve svých písemnostech před arbitrážním tribunálem uvádí směrnice 85/337/EHS⁴³, 90/313/EHS⁴⁴, 80/836/Eura-

43 — Směrnice Rady ze dne 27. června 1985 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (Úř. věst. L 175, s. 40; Zvl. vyd. 15/01, s. 248), ve znění směrnice Rady 97/11/ES ze dne 3. března 1997 (Úř. věst. L 73, s. 5; Zvl. vyd. 15/03, s. 151). Tato směrnice byla později změněna směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2003/35/ES ze dne 26. května 2003 (Úř. věst. L 56, s. 17; Zvl. vyd. 15/07, s. 466).

44 — Směrnice Rady ze dne 7. června 1990 o svobodě přístupu k informacím o životním prostředí (Úř. věst. L 158, s. 56; Zvl. vyd. 15/01, s. 402).

tom⁴⁵, 92/3/Euratom⁴⁶ a 96/92/Euratom⁴⁷,
jakož i ustanovení úmluvy OSPAR⁴⁸.

46. Podle mého názoru nelze tento argument přijmout.

47. Z návrhových žádání Irska před arbitrážním tribunálem vyplývá, že odkazy na předpisy práva Společenství byly učiněny ve světle čl. 293 odst. 1 UNCLOS. V souladu s tímto ustanovením arbitrážní tribunál „používá tuto Úmluvu a jiná pravidla mezinárodního práva, která nejsou neslučitelná s touto Úmluvou“.

45. Irsko tvrdí, že nežádalo, aby tribunál použil právo Společenství, ale pouze odkázalo na směrnice jako prostředek výkladu povinností vyplývajících z UNCLOS. Zdůrazňuje, že v dopisu Komisi ze dne 16. září 2003 přebralo slavnostní závazek, že na předpisy práva Společenství bude odkazovat pouze pro účely pomoci výkladu UNCLOS a že nebude žádat tribunál UNCLOS, aby zkoumal, zda Spojené království porušilo některé pravidlo nebo předpis práva Společenství. Irsko tvrdí, že nejednalo v rozporu se závazky, které pro něj vyplývají z článku 292 ES nebo z článku 193 AE, jelikož neuplatňovalo, že Spojené království porušilo povinnost vyplývající z práva Společenství.

48. V bodu 3 svého návrhu na zahájení řízení ze dne 25. října 2001 Irsko uvádí, že „arbitrážní tribunál bude rovněž vyzván, aby případně vzal v úvahu ustanovení jiných mezinárodních nástrojů, včetně mezinárodních úmluv a práva Evropského společenství“. V bodu 34 svého návrhu Irsko odkazuje na čl. 293 odst. 1 UNCLOS a tvrdí, že „ustanovení UNCLOS musí být vykládána odkazem na jiná mezinárodní pravidla, která jsou závazná pro Irsko a Spojené království, včetně úmluvy OSPAR na ochranu mořského prostředí severovýchodního Atlantiku, směrnice 85/337/EHS a směrnic 80/836 Euratom a 96/239/Euratom“.

45 — Směrnice Rady ze dne 15. července 1980, kterou se mění směrnice stanovící základní bezpečnostní standardy na ochranu zdraví pracovníků a obyvatelstva před riziky vyplývajících z ionizujícího záření (Úř. věst. L 246, s. 1).

46 — Směrnice Rady ze dne 3. února 1992 o dozoru nad přepravou radioaktivního odpadu mezi členskými státy a do Společenství a ze Společenství a o její kontrole (Úř. věst. L 35, s. 24; Zvl. vyd. 15/02, s. 90).

47 — Směrnice Rady ze dne 13. května 1996, kterou se stanoví základní bezpečnostní standardy na ochranu zdraví pracovníků a obyvatelstva před riziky vyplývajících z ionizujícího záření (Úř. věst. L 159, s. 1; Zvl. vyd. 12/02, s. 3).

48 — Úmluva uzavřená jménem Evropského společenství rozhodnutím Rady 98/249/ES ze dne 7. října 1997 (Úř. věst. L 104, s. 1; Zvl. vyd. 11/28, s. 188).

49. Krom toho Irsko ve spise, který předložilo tribunálu UNCLOS, tvrdí, že „pravidla mezinárodního práva, která má tribunál

podle přílohy VII použít [...] mají být *zároveň* jak relevantní pravidla UNCLOS, tak jiná pravidla mezinárodního práva, která nejsou neslučitelná s touto Úmluvou⁴⁹. Irsko dále tvrdí, že „těmito dvěma způsoby – výkladem obecných ustanovení UNCLOS ve světle souboru mezinárodního práva veřejného, a příkazem použití ostatních mezinárodních pravidel, standardů a mezinárodní praxe – hraje UNCLOS integrační úlohu tím, že sjednocuje smluvní a obyčejová pravidla, jakož i pravidla regionální a globální“⁵⁰.

relevantní jako návod k výkladu závazků uložených článkem 206 UNCLOS, a jako příklad [jiných právních pravidel], o jejichž použití je tribunál žádán ve věcech, které mu byly předloženy na základě čl. 293 odst. 1 UNCLOS⁵¹. Ve své replice před stejným tribunálem Irsko prohlašuje, že „v rámci stížnosti, která se týká mořského prostředí a zahrnuje porušení určitých mezinárodních pravidel a norem stanovených příslušnou mezinárodní organizací nebo diplomatickou konferencí“, arbitrážní tribunál „musí tato mezinárodní pravidla a normy vzít v úvahu a použít“⁵².

50. V bodu 6.19 svého spisu Irsko uvádí, že na relevantní pravidla Společenství odkázalo nikoliv proto, aby byl tribunál vyzván k jejich použití *per se*, ale „za účelem ukázání způsobu, jak mají být obecné závazky v UNCLOS vykládány a používány“. Nicméně v celé argumentaci, kterou poté rozvinulo před tribunálem, Irsko častokrát odkazuje na pravidla Společenství ve spojení s čl. 293 odst. 1 UNCLOS. Například v části spisu Irska, která se týká závazku provést náležité posouzení možných následků činností, v části „Zdroj právních závazků“ Irsko odkazuje, vedle jiných předpisů, na směrnici 85/337 a tvrdí, že „[t]yto předpisy jsou

51. Ve světle této argumentace nevidím, proč Irsko v tomto smyslu nekonstatovalo, že Spojené království porušilo povinnosti, která pro něj vyplývají z práva Společenství⁵³. V každém případě se Irsko domáhá, aby tribunál rozhodl, že Spojené království porušilo své povinnosti podle UNCLOS, které se, podle vlastního výkladu UNCLOS Irskem, shodují s povinnostmi vyplývající z práva

51 — Tamtéž, bod 7.6.

52 — Replika Irska, bod 5.14. Viz rovněž bod 5.36: „Tribunálu uvedenému v příloze VII přísluší stanovit, na základě objektivních údajů, dosah povinností států z titulu UNCLOS. Toto stanovení předpokládá posouzení, zda například stát přijal opatření nezbytná pro provedení použitelných norem a pravidel, které stanoví UNCLOS, či nikoliv. Tím, že se Spojené království stalo smluvní stranou této úmluvy, dalo svůj souhlas k tomu, aby tribunál stanovený v příloze VII o tomto bodě rozhodl“.

53 — Jak to skutečně uvedl jeden z členů arbitrážního tribunálu. Viz *The MOX Plant Case*, protokol o jednání ze dne 2. s. 44 *in fine* (otázka Sira Arthura Wattse CMB QC na profesora Vaughana Loweho, jakožto poradce Irska).

49 — Bod 6.1 spisu Irska; kurziva podle originálu.

50 — Tamtéž, bod 6.7.

Společenství. Za tím účelem Irsko vyzývá tribunál, aby vyložil povinnosti, které pro Spojené království vyplývají z práva Evropského společenství a Euratom⁵⁴.

státy se „zdrží jakýchkoli opatření, jež by mohla ohrozit dosažení cílů této smlouvy“. Komise v tomto ohledu předkládá dva argumenty.

52. S ohledem na výše uvedené je třeba se domnívat, že Irsko tím, že zahájilo řízení k vyřešení sporu o výklad a provádění Smlouvy o ES a Smlouvy o AE před arbitrážním soudem ustaveným na základě přílohy VII UNCLOS, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z článků 292 ES a 193 AE.

54. Zaprvé, Komise tvrdí, že v kontextu smíšených dohod mají členské státy povinnost spolupracovat na základě čl. 10 druhého pododstavce ES. Podle Komise Irsko porušilo tuto povinnost tím, že zahájilo řízení k vyřešení sporů na základě ustanoveních náležejících do pravomoci Společenství; takové jednání může podle Komise vést k nejasnostem u třetích států, pokud jde o vnější zastoupení a vnitřní soudržnost Společenství jakožto smluvní strany, a vysoce poškozuje účinnost, jakož i konzistentnost vnější činnosti Společenství.

V – Povinnost spolupráce

53. Komise tvrdí, že stejně jako nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z článků 292 ES a 193 AE, Irsko porušilo čl. 10 druhý pododstavec ES a čl. 192 druhý pododstavec AE. Obě tato ustanovení stanoví, že členské

55. Nepovažují za nezbytné, aby se Soudní dvůr zabýval touto otázkou. Cíl žalobního důvodu je totiž stejný jako cíl žalobního důvodu na základě článku 292 ES. Podle mého názoru článek 292 ES představuje zvláštní vyjádření obecné zásady loajality v čl. 10 druhém pododstavci ES⁵⁵. Posouzení podle článku 292 ES je proto dostačující.

54 — Viz například argumentace Irska ohledně povinností vyplývajících pro Spojené království ze směrnice 85/337, v bodech 7.28, 8.102 a 8.114 spisu Irska.

55 — Viz bod 10 výše.

56. Komise dále předkládá druhý argument ve prospěch tvrzení, že Irsko porušilo povinnost spolupráce. Tvrdí, že podle článků 10 ES a 192 AE mělo Irsko informovat a konzultovat příslušné orgány Společenství předtím, nežli zahájilo řízení k vyřešení sporu podle UNCLOS.

57. V tomto bodě souhlasím s Komisí. Články 10 ES a 192 AE stanoví vzájemnou povinnost loajální spolupráce mezi orgány Společenství a jeho členskými státy⁵⁶. Tato povinnost je obzvláště důležitá v oblasti vnějších vztahů⁵⁷ a použije se *a fortiori* v kontextu, kdy Společenství a jeho členské státy společně převzaly závazky vůči třetím zemím⁵⁸.

58. Povinnost spolupráce může v některých situacích zahrnovat povinnost konzultací

členských států s Komisí za účelem zabránění nebezpečí porušení pravidel Společenství nebo vytvoření překážky⁵⁹ politikám Společenství. Podle mého názoru Irsko takovou povinnost za okolností projednávané věci mělo. Irsko se rozhodlo zahájit řízení proti jinému členskému státu na základě mezinárodní dohody, jejíž je Evropské společenství smluvní stranou, týkající se oblasti, která by mohla náležet do výlučné pravomoci Soudního dvora. Jak to správně zdůraznila Komise, konzultace mohly být užitečné za účelem vyjasnění rozsahu, v němž se spor týkal práva Společenství. Krom toho by konzultace byly příležitostí k výměně názorů ohledně toho, zda mohlo být zahájeno řízení o nesplnění povinnosti proti členskému státu, kterému bylo vytýkáno porušení mezinárodní dohody. Irsko nicméně usilovalo o seznámení se s názorem Komise teprve poté, co zahájilo řízení k vyřešení sporu.

56 — Viz například rozsudky ze dne 10. února 1983, Lucembursko v. Parlament (230/81, Recueil, s. 255, bod 37); ze dne 22. října 1998, Kellinghusen a Ketelsen (C-36/97 a C-37/97, Recueil, s. I-6337, bod 30); ze dne 4. března 2004, Komise v. Německo (C-344/01, Recueil, s. I-2081, bod 79), a ze dne 13. července 2004, Komise v. Itálie (C-82/03, Sb. rozh. s. I-6635, bod 15).

57 — Viz například rozsudky AETR (uvedený výše, body 21 a 22); ze dne 14. července 1976, Kramer a další (3/76, 4/76 a 6/76, Recueil, s. 1279, body 42 až 45); posudek 1/78 ze dne 14. listopadu 1978 (Recueil, s. 2151, bod 33), jakož i rozsudky Kupferberg (uvedený výše, bod 13), a ze dne 2. června 2005, Komise v. Lucembursko (C-266/03, Sb. rozh. s. I-4805, body 57 až 66).

58 — Viz v tomto smyslu posudek 2/91 ze dne 19. března 1993 (Recueil, s. I-1061, bod 36); posudek 1/94 ze dne 15. listopadu 1994 (Recueil, s. I-5267, bod 108), a rozsudek ze dne 19. března 1996, Komise v. Rada (C-25/94, Recueil, s. I-1469, bod 48).

59. Z těchto důvodů jsem toho názoru, že Irsko nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z článků 10 ES a 192 AE.

59 — Viz v tomto smyslu věci, ve kterých Soudní dvůr rozhodl, že článek 10 ES zahrnuje povinnost konzultací s Komisí: rozsudky Francie v. Spojené království (uvedený výše, body 8 a 9); ze dne 5. května 1981, Komise v. Spojené království (804/79, Recueil, s. 1045, bod 31); ze dne 7. května 1987, Komise v. Belgie (186/85, Recueil, s. 2029, bod 40); Komise v. Lucembursko (uvedený výše, body 61 až 66), a ze dne 14. července 2005, Komise v. Německo (C-433/03, Sb. rozh. s. I-6985, body 68 až 73).

VI – K nákladům řízení

jako neúspěšnému účastníku řízení v projednávané věci byla uložena náhrada nákladů řízení v souladu s čl. 69 odst. 2 jednacího řádu.

60. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení, navrhuji, aby Irsku

VII – Závěry

61. Navrhuji, aby Soudní dvůr:

- prohlásil, že Irsko tím, že zahájilo řízení k vyřešení sporů proti Spojenému království ohledně továrny MOX, která se nachází v Sellafield, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z článků 292 ES a 193 AE;
- prohlásil, že Irsko tím, že zahájilo uvedené řízení, aniž by předtím konzultovalo Komisi, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z článků 10 ES a 192 AE;
- uložil Irsku náhradu nákladů řízení.